

NS Nyhetsbulletin

NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org

#1097

23.03.2024 (135)

Michael Kühnen

Den andra revolutionen Volym I: Tro och kamp

Del 10

Det är hyckleri när demokrater säger att det råder yttrandefrihet i Västtyskland.

I detta sammanhang ett citat (tyvärr vet jag inte av vem) som på ett träffande sätt beskriver den verkliga situationen: "*I en demokrati har alla rätt att när som helst ställa sig upp och säga allt som alla tycker*".

Men den som vågar tänka själv i detta system lär sig om demokrati, det vill säga om den demokratiska åsiktsterrom. Radikala dekret, yrkesförbud och angiverisystem vittnar om demokraternas rädsla för sitt eget folk. Manfred Röder drevs i landsflykt, Wolf Dieter Eckart dömdes till ett långt fängelsestraff, jag själv satt i häkte - åsiktsfrihet Tyskland 1978!

Det är hyckleri när demokrater säger att folkligt deltagande i beslutsfattandet är möjligt genom partierna. Besluten fattas sedan länge inte längre i parlamenten (har de någonsin fattats där?). Grundläggande riktlinjer kommer ändå från Washington och Jerusalem, allt annat beslutas i intressegruppernas välsmorda dispyter. De stora monopolen, de internationella företagen, den enda fackföreningen, den gyllene och den blekröda (socialdemokratiska) internationalen har de verkliga maktpositionerna. Folket framträder inte längre alls; att här tala om dess möjligheter att delta är absurt och löjligt. Partiernas uppgift är bara att distrahera

folket från de verkliga maktförhållandena, dvs. att spela teater och för övrigt fånga upp eventuella tendenser till missnöje i protesten med sina höger- och vänstergrupper (se SPD när det gäller APO och CDU-CSU när det gäller NPD).

Folket känner intuitivt att de blir förda bakom ljuset. Detta framgår tydligt av det ökande missnöjet med partierna och den växande andelen protester och icke-röster. Men det "mjuka förtrycket" fungerar alltför bra: 10-15 % skulle kunna tänka sig att rösta på ett nationellt högerparti, 6-8 % på ett grönt parti, ca 10 % på ett skatteparti, men när det väl gäller är man rädd att en sådan grupp trots allt inte kommer att lyckas och denna resignation leder till att det hittills inte har varit möjligt att bilda en verklig opposition. Mindre än 2 % av befolkningen är organiserade i det "demokratiska" statspartiet, vilket är mindre, både i procent och i antal, än NSDAP:s medlemsantal så sent som 1945 - länge leve demokratin, "folkets styre"!

Det är hyckleri när demokrater säger att det inte finns några politiska fångar i Förbundsrepubliken Tyskland. Mer än trettio år efter krigsslutet är det nationalsocialistiska tyska arbetarpartiet fortfarande förbjudet, propaganda för partiet, att visa hakkorset, den tyska saluten och innehav av nazistiskt propagandamaterial bestraffas med fängelse i upp till tre år (paragraf 86 i StGB). Dessutom finns Judenschutzparagrafen (paragraf 130 eller 131 StGB), som straffar varje kritisk reflektion över den internationella judenhetens roll med upp till fem år. (Ibland räcker det med att konstatera att inga sex miljoner judar gasades ihjäl, eller att judarna har för mycket makt, vilket då dock omedelbart bevisas på ett övertygande sätt av rättsfallen). Vad skall man annars kalla de kamrater som bryter mot dessa paragrafer på grund av sin politiska övertygelse och åker i fängelse för det? De är samvetsfångar, demokraternas politiska fångar!

Detta är bara några få exempel på detta systems karaktärslöshet och lögnaktighet. Listan kan göras hur lång som helst, man behöver bara undersöka tillämpningen av grundläggande rättigheter på de tyska systemkritikerna, nationalsocialisterna, från åsiktsfrihet till mötesfrihet, från förbud mot förföljelse på grund av politisk åsikt till hemmets okränkbarhet, och man inser: demokrati finns bara för demokrater, eller som de själva säger:

"Ingen frihet för frihetens fiender."

Och vad frihet är bestäms fritt av dem som har makten. Men i sig är detta ett helt acceptabelt argument:

Varje stat har rätt, och om den tar sig själv på allvar, till och med faktiskt skyldighet, att försvara sin existens.

Och vi är fiender till staten, fiender till denna stat! Vi hatar detta system och vill störta det! Sedan säger de till oss:

"Skulle ni tolerera en opposition? Ni har placerat era politiska motståndare i läger."

Och det är också korrekt:

Enligt vår uppfattning om en folkstat finns det emellertid inga fiender till staten, eftersom alla som är av god vilja kommer att ges möjlighet att arbeta och arbeta för sitt folk, även om de inte tillhör oss politiskt. Då finns det bara folkets fiender, som vi kommer att bekämpa obehagligt eftersom de vill undergräva vårt folks nationella enighet, som vi så bittert behöver. Så dessa argument är till synes giltiga i sig själva, men får en demokrati tala på detta sätt?

Det "liberalkapitalistiska systemet" måste i slutändan bestämma vad det vill vara: en mekanism för att genomdriva majoritetens vilja, dvs. demokrati - folkstyre, eller en liberalistisk världsåskådningsstat som skulle upprätthålla ett system av ideologiska programpunkter (FDGO), i slutändan också mot folkets vilja.

Det vill säga, antingen erbjuder det liberalkapitalistiska systemet sina motståndare - inklusive oss - möjligheten att slå det med sina egna vapen, med demokratiska medel, som det redan lyckades med en gång 1933! Om demokraterna tillät detta skulle de vara konsekventa och ärliga. För om de verkligen tyckte att FDGO var så bra och stabilt, borde de kunna hantera det faktum att radikala alternativ presenterar sig för folket i valet, annars finns det ingenting - att rösta på.

Eller så beslutar de sig för att förtrycka oppositionen, för "militant, kämpande demokrati", för den liberalistiska Weltanschauungsstaat. Då vet motståndarna till detta system, det vill säga vi tyska frihetskämpar, var vi står och inser att det liberalkapitalistiska systemet i Bonn, i motsats till Weimarrepubliken, i slutändan bara kan elimineras genom revolution.

Vilket beslut demokraterna fattar är upp till dem. Men som tyskar med ryggrad förväntar vi oss ärlighet och konsekvens, även från våra ideologiska motståndare och fiender. Men dessa finns inte i Bonn-systemet, för även om de officiellt fortfarande talar om den fria rättsstaten, grundad på Voltaires princip: *"Jag avskyr varje ord han (den politiska motståndaren) säger, men för hans rätt att säga det är jag beredd att dö när som helst"*, har demokraterna i verkligheten för länge sedan valt det andra alternativet:

Att inte ge folket något som helst val mellan vår tids tre ideologiska system, mellan kommunism, liberal kapitalism och nationell socialism. Den liberala

kapitalismen visar sig alltså vara ett system av organiserat hyckleri, och det var det jag menade när jag talade om att demokraterna är de mest motbjudande varelser som någonsin har styrt en nation. Det är därför vi har respekt för bolsjevikerna, som är kämpar som vet vad de vill - även om vi bekämpar dem bittert. Men för demokraterna, med ungdomens sunda moraliska instinkt, känner vi bara en sak - förakt!

När vi möter kommunisterna möts stål och stål, när vi möter anhängarna av det liberalkapitalistiska systemet ser vi bara äckligt slem. I detta sammanhang ett ord om användningen av våld, varulvsstrategin, den väpnade underjordiska kampen.

Av det senare framgår det tydligt att det liberalkapitalistiska systemet verkar lika fast beslutet att säkra sin egen överlevnad mot folkets vilja som kommunisterna. Endast medlen är olika:

Demokraterna visar sig vara smartare och mer sluga - de distraherar folket med skådespelet "de politiska krafternas fria spel", bedövar dem med välstånd och konsumism, och praktiserar ett mjukt, diskret undertryckande av den politiska oppositionen. Det finns alltså ingen moralisk skillnad mellan frihetskampen i öst och väst. Nationell socialism i kampen mot kapitalism och kommunism!

Med tanke på diktaturen i östra zonen kommer ingen på tanken att be oss att organisera oss öppet där, för att delta i valet till folkkammaren. Ingen är förvånad över att nationalsocialister samlas underjordiskt och inte helt utesluter väpnat motstånd. Detsamma gäller i de västra zonerna av vårt ockuperade fosterland.

VÄPNAT MOTSTÅND MOT DEMOKRATI ÄR OCKSÅ MORALISKT FÖRSVARBART OM DET INTE RIKTAS MOT OSKYLDIGA MÄNNISKOR!
Jag tror att detta framgår av vad jag har sagt. Men:

MORALISKT MOTIVERAT BETYDER INTE TAKTISKT TVINGANDE!

Jag avvisar strikt varulven, den väpnade kampen för frihet från höger, i FRG, i den nuvarande historiska fasen! Vi befinner oss inte i en revolutionär situation! Folket är inte ens lite medvetet om det mjuka förtryckets mekanismer, de skulle inte ha den minsta förståelse för varulven just nu.

Förespråkarna för väpnat motstånd säger att om den militära frihetskampen återupptas, dvs. om kapitulations- och vapenstilleståndsavtalen av den 8 maj 1945 bryts folkrättsligt och tekniskt, skulle det liberalkapitalistiska systemet tvingas kasta den demokratiska masken och visa sig i sin verkliga skepnad, som segermakternas ombud mot det egna folket - **detta är korrekt.**

Men en sådan strategi överskattar vår egen styrka. Den tyska frihetsrörelsen skulle förblöda i försöket att organisera den militära kampen mot ockupationsregimen. Det skulle bli en hopplös och meningslös kamp där de bästa skulle offras på ett meningslöst sätt. Kanske skulle situationen vara annorlunda för oss om inte anarkister och kommunister i sin tur hade byggt upp en gerilla, Röda arméfaktionen (RAF).

RAF har i årtal fört en väpnad kamp mot det liberala kapitalistiska systemets förtryckande apparat. Jag beklagar uppriktigt de oskyldiga offren för RAF-liknande terroristaktioner, men jag kommer inte att dölja min "hemliga glädje" över denna kamp mellan våra bittra fiender, kommunister och demokrater. De stora pamparna darrar, demokraterna hukar bakom taggtråd och maskingevär, medan Adolf Hitler kunde köra genom jublande folkmassor i en öppen bil. Skillnaden mellan en demokrati och en folkstat kan inte symboliseras tydligare!

Så länge RAF existerar och det inte finns någon revolutionär situation i Tyskland är varulven värdelös och till och med skadlig. Naturligtvis kan nationella aktivister förberedas militärt i militära idrottsgrupper för en slutlig konfrontation som trots allt inte är helt utesluten, men det får inte finnas någon väpnad kamp för frihet från högern just nu.

Bli inte förbittrade av terrorn, systemet väntar bara på ett sådant misstag från oss för att hitta en hävstång för det totala krossandet av rörelsen. Jag är fast övertygad om att vi, liksom ledaren, kommer att finna en fungerande laglig väg till makten. Konsekvenserna och slutsatserna av den misslyckade revolutionen den 9 november 1923 gäller fortfarande. Framtiden tillhör oss! Låt oss övervinna frestelsen att på konstgjord väg påskynda historiens gång. Allt som är verkligt stort måste mogna för att bli starkt. Vår tid har ännu inte kommit.

Förutom hyckleri ser vi i otyglad, ohämmad materialism den andra livsgrunden för det liberalkapitalistiska systemet. Detta kan ses i den överdådiga livsstilen och den obegränsade korrupperbarheten hos demokratiska politiker som, likt parasiter, inte lever för utan av sitt folk. Som grisar vid foderträget gör de det bekvämt för sig, sänker pensionerna, höjer skatterna och fördubblar sin kost, utan att glömma att låta sig betalas av storindustrin, de överstatliga makthavarna eller de enhetliga fackföreningarna genom att rösta på rätt sätt.

De ser sällan plenisalen i förbundsdagen, sin valkrets nästan aldrig, utom när det är dags för val igen, men på mottagningar eller på dyra studieresor möter man dem alltid i diskret kostym med Bundesverdienstkreuz och goda manér, galjonsfigurer för en idealisk, borgerlig värld. Deras felsteg och skandaler förtigs vanligtvis medvetet av systempressen. Men trots detta visar den breda massan av befolkningen en anmärkningsvärt korrekt instinkt gentemot dem: Folket har aldrig

haft en särskilt hög uppfattning om dessa sina "representanter".

Hur lite rätt har inte dessa parlamentariker att kalla sig "företrädare för folket". Vem av dem har fortfarande verklig kontakt med folket? "Var är arbetarna, de små människorna, som skall representeras?" Man ser funktionärer i parlamentet, tjänstemän och företrädare för industrin, men vem representerar folket? Folket sitter framför TV-skärmarna och undrar!

Det finns förvisso individer i dessa led som är av god vilja. Det finns idealistiska demokrater som, liksom alla idealister, har vår respekt även när vi är oense med dem och bekämpar dem, och det finns också människor bland dem som har insett att saker och ting inte kan fortsätta så här. Jag tänker till exempel på Herbert Gruhl, en ledamot av Bundestag, som satte sin karriär på spel och bytte från CDU till den gröna rörelsen 1978. Men det finns bara ett fåtal av dem. Parasiterna som kan förvänta sig ett gott liv tack vare en yrkespolitikens arbete eller icke-arbete och de effektiva, oansenliga teknokraterna som utför instruktionerna från i stort sett anonyma makter och agerar på deras vägnar som om de utformade vårt lands politiska framtid har segrat.

Men de är säkra på två saker, de nya mästarna från 1945:

Demokratin har påtvingats det tyska folket två gånger, av segrarna efter förlorade krig. Folket tillfrågades aldrig om de verkligen ville ha denna form av stat och ekonomi. Grundlagen godkändes varken av ett fritt valt parlament med deltagande av alla partier eller av en folkomröstning. Förbudet mot NSDAP och alla dess underavdelningar togs helt enkelt över från de allierades ockupationsbestämmelser till den nya republikens strafflag. Folket förekommer inte alls i Bonns ockupationsregim:

Ingen omröstning om konstitutionen, ingen folkomröstning eller plebiszit, inget fritt val av statschef, utan i stället partiförbud, finansiering av det demokratiska statspartiet med skattemedel, NS-förbud och 5-procentsspärren.

Det finns inga demokrater i Tyskland, förutom det tunna skiktet av makthavare och direkta förmånstagare. Det vet de mycket väl. Men det tyska folket har alltid varit lydigt mot auktoriteter och motvilligt till revolution, och så länge tyskarna kan njuta av ett relativt bekymmersfritt privatliv och inga desperata livsförhållanden driver de breda massorna till revolt, är det bara minoriteter som är oroliga för vårt folks framtid. Det liberalkapitalistiska systemets stabilitet grundar sig inte på folkets samtycke, utan på dess tillfredsställelse med sina privata levnadsvillkor.

Det är inte det liberala kapitalistiska systemets förtjänst att dessa levnadsvillkor

fortfarande är uthärdliga för de flesta tyskar i dag, i början av en global kris, utan resultatet av den exemplariska fliten och ihärdiga effektiviteten hos det tyska folket, som skapade sitt välstånd ur ingenting och med rätta är stolta över vad de har uppnått.

Men det är också den nationalsocialistiska statens förtjänst att den gjorde arbetarna till partners, jämlika medborgare. Den etablerade den sociala skyldigheten att äga och väckte därmed känslan av nationell gemenskap. Det liberalkapitalistiska systemet har sin stabilitet att tacka för demoniseringen av den nationalsocialistiska idén, samtidigt som man tillämpar nationalsocialistiska metoder.

Så länge demokraterna iakttar dessa två punkter kommer systemet att fortsätta att existera, till nackdel för det tyska folket. För att kunna basera sin regims existens enbart på de två nämnda principerna var demokraterna tvungna att utbilda folket i krass materialism. Alla ideal måste förlöjligas och korrumpas under tidens gång, alla värden måste noggrant begränsas till semesterhändelser. Folket skulle inspireras endast för lägenheten, bilen, TV:n, kylskåpet och tvättmaskinen, sedan för den tillfälliga lägenheten, den andra bilen, den andra TV:n, frysen och det automatiska köket, sedan för massmat, konsumism och den ideala reklamvärlden enligt den amerikanska modellen, sedan för tråkiga TV-serier, avvikande sexuella praktiker och kaotiskt kulturellt förfall inom litteratur, teater och de skapande konsterna. Men allt detta har bara ett syfte: **att försätta folket i ett tillstånd av berusning, att distrahera dem från verkligheten.**

Sedan återuppbyggnaden avslutades, dvs. sedan 1960-talet, har de mest kapabla människorna i Europa levt i en fruktansvärt vacker drömvärld, i en artificiellt framkallad dekadens som äter upp den mentala, andliga och fysiska hälsan hos vår nationella kropp. Endast på detta sätt kunde omskolarna på lång sikt lyckas med att bränna ut nationalsocialismens idé om ett separat tyskt väsen mellan öst och väst, mellan kommunism och kapitalism ur tyskarnas hjärnor, göra dem fogliga och utnyttja dem på ett bekvämt sätt.

Det var möjligt att undertrycka idén om tysk frihet och tvinga den djupt in i det undermedvetna, men där slumrar den och kommer att forma Tyskland igen när den redan mycket överbelastade drömbubblan en dag kommer att brista med en hög knall och folket, desillusionerat för första gången på decennier, kommer att se den verkliga världen och dess skoningslösa lagar igen. Inte ens det faktum att demokraterna återanvänder gamla nationalsocialistiska åtgärder kan rädda det liberalkapitalistiska systemet på lång sikt; det visar sig faktiskt vara skadligt, eftersom det även här uteslutande går tillväga enligt materialistiska principer. Resultatet liknar det av en hjärttransplantation som utförs av en medicinsk lekman på grundval av en vetenskaplig lärobok.

Här är några exempel:

Tredje riket utbildade tyskarna till att bli en folkgemenskap i den tydliga insikten att en person bara kan älska sitt fosterland om det behandlar honom lika och respekterar honom precis lika mycket som alla andra medlemmar av folket. På så sätt lyckades den nationalsocialistiska folkstaten övervinna arbetarklassens front mot staten och arbetaren kände för första gången att han var en fullvärdig medlem av folket med alla rättigheter och skyldigheter. Än i dag drar det liberala kapitalistiska systemet nytta av nationalsocialismens utbildning av arbetaren. Det förekommer få strejker i Tyskland och arbetarna är fortfarande beredda att göra uppoffringar för att gynna helheten.

Tredje riket gjorde klart för tyskarna att ekonomin angår alla, att hela nationen lider när en sektor av ekonomin går särskilt dåligt, att överdrivna krav från en sida är katastrofala för hela nationen. I dag kallas detta för socialt partnerskap, eftersom termen Volksgemeinschaft är omodern.

Med den tyska arbetsfronten skapade Tredje riket en institution där staten, arbetsgivarna och arbetstagarna gemensamt sökte lösningar för en human organisation av arbetslivet och likaså gemensamt planerade den fortsatta utvecklingen av den nationella ekonomin.

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN ARBEITERPARTEI AUSLANDS- UND AUFBAUORGANISATION

Der Kampf geht weiter !

Seit langem nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 ist die nationalsozialistische Bewegung stärker als je zuvor in der Nachkriegszeit. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!

„Mahnrede von Massenmord, Verbrechen, Verfolgung und Vertreibung haben nicht ausgereicht, die Kräfte der gottlosen Mächte gegen Gott zu richten. Adolf Hitler ist erwacht.“

Alle Nationalsozialisten sind sonderlich stolz auf die Wehrmacht und den Kampf um die Erhaltung unserer weißen Völker. Die Bewegung ist zwar stärker geworden, aber die Größe des hochverkauften Völkermordes ist heute noch viel größer als in der Vergangenheit.

Der vorerwähnte Gegner ist aber dabei, dem Völkermord – gegen alle weißen Völker (?) – zu begegnen. Seine Mittel sind Entnazifizierung, Überführung und Auswanderung.

Ein „Gegner“ oder „Gegner“, ist im Weltkrieg oder im Stromkampf, als ein Propagandakrieg, bewährter oder auf einen Schlagfeld anderer Art. Jede Nationalsozialisten hat seine Pflicht!

Hail Hitler!
Gottward Luck

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

NS Nyhetsbulletin
www.nsdapao.org

#1005 19.04.2022 (133)

NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Frontrapport
Intervju med Molly

Tredje delen

NSK: Dina nuvarande projekt är uppenbartigen filosofiska och konstruktiva.

Beskriv din syn på hur dessa frågor påverkar politiken.

Molly: Jag försöker fortfarande uppdatera fotograferiet, men jag har mest koncentrerat mig på Adolf Hitler och Mänskligbetens Armé (www.movingthearmy.com/truth.htm). Jag är uppe i 21 sidor nu, och jag har så mycket mer att göra. Att studera andra världskriget är ett absolut nödvändigt information. Man söker information om en sak, och hittar ytterligare två saker att forska om. Det känns lite som om man är en arkeolog som gräver upp det begravningsförhållanden. Ett förhållande som de helst inte vill att det ska komma fram i ljuset. Vi kan återigen tacka Internet för flödet av information och bilder. Extremt sällsynta saker har dykt upp under årens lopp från platser över hela jorden. Det känns ofta som att

the NEW ORDER

Number 179 (2022) Founded 1978 April 26, 2022 (133)

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.

Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defilement have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialists and other racially-aware countrymen and racial kinmen fight with us side by side for the preservation of our White folk.

The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.

The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are non-White immigration, culture destruction, and re-education.

Whether "illegal" or "legal", whether in election battle or street battle, whether armed with propaganda material or on a battlefield of a different kind, every National Socialist must do his duty!

Hail Hitler!
Gottward Luck

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

NSDAP / AO är världens största leverantör av nationalsocialistiska propaganda!

Tryckta och online tidskrifter på många språk
Hundratals böcker på över ett dussin språk
Över 300 webbsidor på dussintals språk

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO
Fight Back!

nsdapao.org
Contact us to find out how YOU can help!